

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 89 (2505). ВІВТОРОК, 25 ЛИПНЯ 1978 року. Газета виходить з 1939 року. Ціна 2 коп.

УРОЖАЙ-78

П'ятий рік живуть удвох на одному комбайні механізатор колгоспу імені Леніна Михайло Мефодійович Кирилук і вчитель Новгородківської середньої школи Володимир Ілліч Печенюк.

— Щороку у своєму господарстві хліб косили, — розповідає комбайнер, — а нинішнього поцідли живна на полі колгоспу імені Мічуріна. Але яка різниця, де збирати врожай? Для хлібороба кожне поле — своє, рідне...

Саме з цих міркувань виходив районний штаб по проведенню жнив третього року п'ятирічки, коли створював міжгосподарський збирально-транспортний загін. Торік такі загони було створено в Новгородківському, Голованівському, Знам'янському і деяких інших районах. Вони добре зарекомендували себе. По-перше, ви-

„КОЖНЕ ПОЛЕ — СВОЄ, РІДНЕ“

сокою організацією праці, по-друге, тим, що з їхньою допомогою можна було ліквідувати прорив у тому чи іншому господарстві, підтягнути відстаючих.

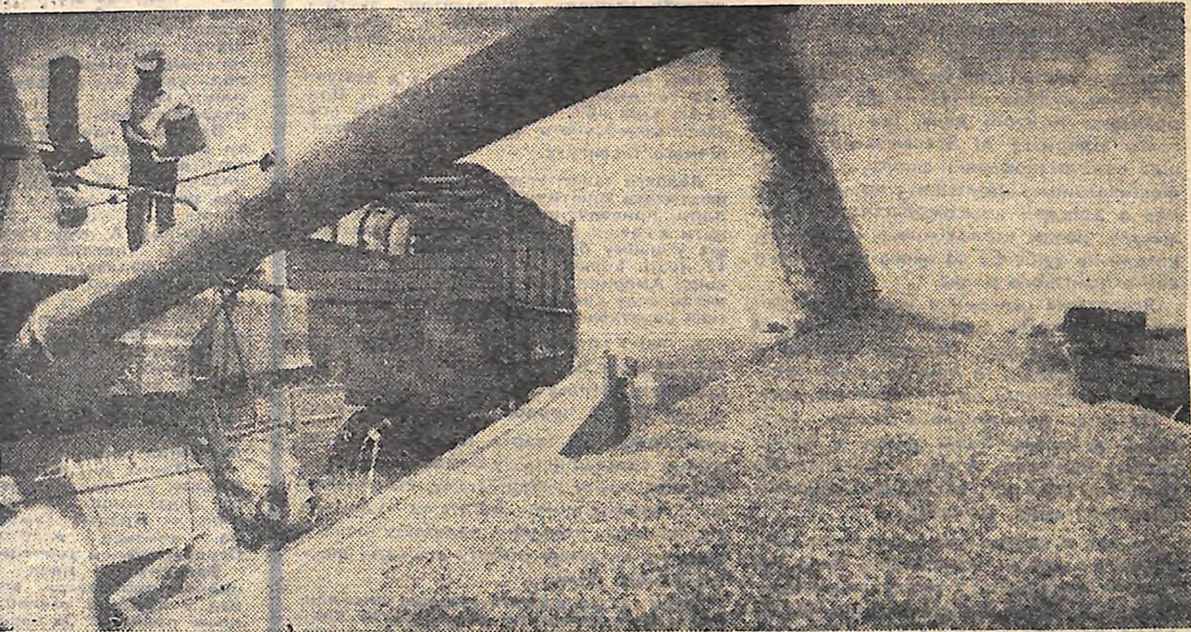
— Нинішнього року ми дещо змінили структуру будови загону, — розповідає секретар партійного бюро районного об'єднання «Сільгосптехніка» А. П. Циганков. — Якщо торік наші працівники були комбайнерами, то сьогодні на цих комбай-

нах працюють колгоспні механізатори. А обслуговують комбайни шофери і трактористи нашого об'єднання. Очолує загін завідувач ремонтними майстернями комуніст Петро Михайлович Кравченко.

— Шофери і трактористи, — додає секретар комітету комсомольської організації об'єднання Станіслав Бондар, — переважно комсомольці і молоді. Це — Геннадій Шмельов, для котрого нинішні жнива — перші в житті, Володимир Шаповський,

Іван Бородин, Анатолій Павлов, Анатолій Біличенко, який одночасно і шофер, і слюсар, і зварник — чатує своєю «летучкою» в полі, біля комбайнів.

Разом з досвідченим комбайнером колгоспу «Зоря комунізму» Миколою Гавриловичем Козубовським із задоволенням збирає хліб молодий комуніст Леонід Чалий — учитель праці із Закарпаття. Приїхав до рідних у відпустку, а батько з меншим братом Миколою сіли на комбайн. Що йому робити вдома? А тут М. Г.

БЕЗПЕРЕРВНИМ ПОТОКОМ НАДХОДИТЬ НА КОЛГОСПНИЙ ТІЛ ЗЕРНО. ВОДИ РАЙОБ'ЄДНАННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКА» ВПРАВНО ТРАНСПОРТУЮТЬ ЙОГО ВІД КОМБАЙНІВ.

● АЛЛО, ГОВОРІТЬ КОРПУНКТ!

«Золотий колос» — перехідний приз райкому ЛКСМУ, Українці країни комсомольській організації, що відзначалась на жнивях минулого року, пішли у юнаків і дівчат з колгоспу імені Суворова.

Цього року вони не збираються поступитися відзнакою. Намір серйозний. Очолує боротьбу за врожай-78 секретар комсомольської організації Микола Недоступ. Вагажок вирішив працювати в першій шерензі і став на час жнив за штурвал комбайна.

Це не поодинокі випадки. Секретар комсомольського комітету колгоспу імені Димитрова Сергій Удодін підвозить автомобілем зерно від комбайна, Микола Сисюєв з колгоспу імені Котовського став на час жнив трактористом. Їхні послідовники є в інших колгоспах. «Живеш на селі — знай техніку» — цей девіз комсомольські ватажки району прагнуть втілювати в життя. І особистий приклад діє краще за будь-яку агітацію.

М. НЕПОМНЯШИЙ,
член корпункту «МК»,
Бобринецький район.

У надзвичайно складних умовах доводиться жити ватажкам хліборобам нашого району. Та й не тільки нашого... Отож механізатори повинні тримати на обліку кожну погожу хвилину, кожні робочі руки. В наполегливу боротьбу за хліб включилися й комсомольці. Серед крапів жнивників — Микола Шульга з колгоспу імені Комнаниця, Микола Швеш із «Прогресу», Василь Хапсай з колгоспу імені Чапаєва.

В. ЧЕРНУХА,
інструктор Новомир-
городського райкому
комсомолу.

Лідер соціалістичного змагання серед молодих хліборобів Степан Сульжин з колгоспу «Україна» вже видав з бункера своєї «Ниви» 1183 центнери зерна. Відкрив рахунок другої тисячі центнерів і Василь Дрогачко з колгоспу імені Димитрова. Серед жаткарів відзначився Микола Шульга з «України». Він скопив на зал зернові на 212 гектарах.

М. ТРИКУЛА,
керівник корпункту
при Новгородківському
райкомі комсомолу.

ВІТАННЯ — З БУХАРИ

Учасників експедиції «Молодого комуніста» пам'яті героїв підпільної комсомольської організації «Спартак», присвяченій 60-річчю ВЛКСМ, 22 липня зустрічали комсомольці та молодь Бухари. Активісти газети Анатолій Ковирьов, Микола Присяжний,

Анатолій Панов розповідали їм про подвиг юних підпільників Кривоїгірки, передали гільзу, наповнену землею з могили спартаківців.

23 липня до редакції надійшла ще одна телеграма від керівника мотопробігу А. Ковирьова:

«Із землі древньої Бухари учасники експедиції пам'яті героїв «Спартак» вітають комсомольців Кіровоградщини — ударників живих ювілейного року. Бажаємо нових трудових успіхів, відмінного настрою!».

УСПІШНО ЖИВУЄ МІКРАПОНІННИ ЗБИРАЛЬНО-ТРАНСПОРТНИЙ ЗАГІН НА ХЛІБНИЙ НИВІ КОЛГОСПУ ІМЕНІ МІЧУРИНА. Ось вони, сьогоднішні господарі поля — ОБВІТРЕНІ, ЗАСМАГЛІ, УПЕРЕНІ В ТОМУ, ЩО ПОДОЛАЮТЬ УСІ ТРУДИЩА, А ЩЕДРИЙ УРОЖАЙ ЗБЕРУТЬ.

Фото В. КОВПАНА.

Козубовський саме нову «Ниву» одержав. Попросився Леонід до нього в помічники. Отак і занесла їх доля в колгосп імені Мічуріна, в «збірну» районну по збиранню врожаю.

Зовсім недавно повернувся з лав Радянської Армії Василь Литюк. І встиг якраз на жнива — нині він штурвалним у М. Г. Найдюша. Обидва — представники місцевого колгоспу імені Мічуріна.

Мета загону — зібрати хліб на площі 600 гектарів і намолотити 18 000 тонн зерна. Звичайно, це чимала підмога господарствам. Але можна сказати й так: а яка різниця, зробить це загін чи ті ж три комбайни кожен у своєму колгоспі? Від перестановки ж доданків сума не змінюється!

— Це не зовсім так, — заперечує керівник загону. — Адже більш важливий моральний бік заходу. Ось давайте поміркуємо. Добре працює щороку на жнивях секретар нашої тимчасової партгрупи Михайло Мефодійович Кирилук, комбайнер колгоспу імені Леніна, не гірш за нього — Микола Гаврилович Козубенко із «Зорі комунізму». Зрештою, всі господарства поспіли в загін найдостойніших. То чи ж випадає їм у сусідньому колгоспі працювати гірше, ніж у своєму? Та й місцевим жнив'ярям не хочеться по-

ступатися — чи ж вони гірші, чи не однаковий хліб збирають? Отут уже й розгорється справжнє трудове суперництво, не паперове. Ми беремо організацією праці — і місцеві підтягуються, ми подовжуємо робочий день до пізнього вечора — і комбайни суперників у змаганні не залишають загінників. Та головне — на прикладі ветеранів, наставників, учнів працювати з повною віддачею хліборобська зміна — комсомольці і молодь.

І шкодує керівник, що четвертого (запланованого) комбайна не відпустили у загін з радгоспу «Третій вирішальний». Ми, мовляв, і самі справимося, то на допомогу загону не розраховуємо. Звичайно ж, справляться. Але це позиція не сьогоднішнього дня. Хліба не поділиш на свій і їхній, «наша» і «ваш». Хліб — то народне добро, то найцінніший скарб держави. І думати про нього треба в державних масштабах. Правильно відзначив секретар тимчасової партгрупи загону М. М. Кирилук: «Кожне поле — своє, рідне».

А. ШИЛОШИЙ,
керівник телеграфічного комітету.

Р. МАРЧЕНКО,
керівник «Молодого комуніста».

СТЕНД ЖИВ

На 23 липня в господарствах Кіровоградщини скошено ранні зернові на площі 201,3 тисячі гектарів, у тому числі пшеницю — на 133,7 тисячі гектарів.

Обмолот проведено на площі 45,1 тисячі гектарів. Усього намолочено зерна 181 тисячу тонн.

Найвищих темпів на збиранні добились хлібороби Олександрійського та Бобринецького районів. Серед молодих соціалістичне змагання на жни-

вах очолюють комбайнер Андрій Грюхан з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району, який намолотив 2784 центнери зерна, жаткар Микола Шульга з колгоспу «Україна» Новгородківського району, який скошив 212 гектарів, водій Леонід Присяжний з Бобринецького районного об'єднання «Сільгосптехніка», який автомобілем ЗІЛ-130 перевіз 170 тонн зерна на відстань 34 кілометри.

ОСТРІВ СВОБОДИ ЧЕКАЄ ГОСТЕЙ

Красуня Гавана — столиця соціалістичної Куби готова прийняти посланців п'яти континентів, делегатів XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

Понад 16 тисяч юнаків і дівчат з майже 140 країн світу візьмуть участь у яскравій маніфестації молоді, знову підтверджуючи свою єдиність лозунгові фестивалю руху «За антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу». В підготовці до фестивалю взяли участь найрізноманітніші політичні заго-ни молоді — молоді комуністи і соціал-демократи, радикали і демократи, революційні демократи і ліберали. Широка платформа фестивалю об'єднана всіх, хто бореться за мир і співробітництво, за зміцнення розрядки і роззброєння, проти сил імперіалізму, за національне і соціальне визволення.

У програмі XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів — політичні дискусії, культурні і спортивні заходи. Фестиваль відкривається 28 липня урочистим парадом на вулицях Гавани і спортивно-гімнастичною виставою на латиноамериканському стадіоні. Кожен день фестивалю присвячений тій чи іншій актуальній проблемі сучасного молодіжного руху. В міжнародному центрі антиімперіалістичної солідарності діятиме міжнародний трибунал «Молоді обвинувачує імперіалізм». В ході фестивалю відбудуться тематичні зустрічі, яскравим святом пісні і танцю стануть заходи наскеної і різноманітної культурної програми, відбудуться змагання з різних видів спорту.

Велике значення має той факт, що вперше в історії фестивалю руху форум молодості світу проводиться на американському континенті, в країні, яка успішно будує соціалізм. Широку підтримку фестивалю надають Комуністична партія і уряд республіки Куба.

Немає тепер такого місця на Кубі, де б у ці дні не говорили про всесвітній форум молоді, де б не відчувалась радісна атмосфера довгожданого зустрічі з друзями. Емблема XI Всесвітнього фестивалю — ромашка, вишита в крону кубинської пальми, можна бачити скрізь. Величезні плакати з цією яскравою емблемою вивішено на багатьох будинках Гавани та інших кубинських міст, зображення фестивалю ромашки прикріплені до дверей квартир, вітрових стекол автомашин і автобусів.

Десятки мільйонів песо передані у фонд фестивалю трудівники країни, які заробили ці кошти на масових суботниках і недільниках, на збірках цукрової тростини, інших польових роботах. Майже кожен робітник або службовець Куби вклав у фестивальну копилку свою денну зарплату.

Говорячи про велике міжнародне значення форуму на острові Свободи член Політбюро ЦК Компартії Куби Хосе Р. Мачадо Вентуре підкреслює, виступаючи цими днями в Гавані, що Куба приймає посланців молоді планети з відкритим серцем, з почуттям солідарності і дружби з тими, хто веде мужню боротьбу проти імперіалізму і реакції, за мир, соціальний

прогрес, за ліквідацію всіх форм експлуатації.

Широко представлена на XI Всесвітньому фестивалі молоді Країни Рад. У складі радянської делегації — тисяча чоловік, до неї увійшли представники більш як 40 національностей і народностей нашої країни. Це найдостойніші молоді робітники і трудівники полів, інженери, артисти, художники, спортсмени, студенти, учні середніх шкіл з усіх кінців нашої неосередньої Батьківщини.

У Наказі радянській делегації на XI Всесвітньому фестивалі, зокрема, говориться: ми доручаємо вам на весь голос заявити про непохитну рішучість радянської молоді зміцнювати антиімперіалістичну солідарність і широке співробітництво молоді в боротьбі за зміцнення розрядки міжнародної напруженості, за демократію, національну незалежність і соціальний прогрес.

Благотворний вплив процесу розрядки міжнародної напруженості, посилення антиімперіалістичної спрямованості виступи молодих людей, активізація співробітництва різних за своєю політичною орієнтацією молодіжних організацій в усьому світі стали основою для успішного проведення на всіх континентах підготовки до XI Всесвітнього фестивалю. По всій планеті було створено національні підготовчі комітети, які провели велику і плідотворну роботу.

Однак було б неввірно вважати, що ідеї Всесвітнього фестивалю поділяють всі без винятку. Наочно це можна побачити на прикладі

ФРН. Підготовку до фестивалю проводив у цій країні ініціативний комітет, до якого входили представники молодіжних організацій різної політичної спрямованості. Він заявив, що молоді і студенти ФРН виступають за мир, солідарність і роззброєння. Юнаки і дівчата Західної Німеччини, говориться в заяві комітету, вважають своїм найважливішим завданням боротьбу проти виробництва засобів масового знищення, включаючи нейтронну бомбу.

Але в ФРН є і сили, які не бажають зрозуміти, що політичні розрядки немає розумної альтернативи. Згрупувавшись наперед в опозиційному блоці ХДС—АСС, вони вчинили сильний тиск на молодіжні організації ХДС, змусивши їх відмовитись від участі в гаванському фестивалі.

Цей приклад (а випадки такого роду мали місце і в деяких інших країнах) свідчить, що було б помилково думати, що співробітництво різних політичних сил молоді світу розвивається поза сферою боротьби ідей. Прогресивні організації молоді світу не приховують принципових політичних незгод із своїми ідейними противниками, рішуче виступають проти будь-яких спроб «нецидизу» антикомунізму. Водночас вони виявляють готовність до розвитку спільних дій з тими молодіжними організаціями, які приходять сьогодні до розуміння своєї відповідальності за справу миру, свободи і незалежності народів.

Той факт, що на фестивалі у Гавану поїхали представницькі делегації молоді всіх п'яти континентів, є запорукою того, що XI Всесвітній випише нову яскраву сторінку в літописі фестивального руху, внесе вагомий вклад у боротьбу демократичних сил планети за мир і співробітництво, за зміцнення розрядки і роззброєння, проти сил імперіалізму, за національне і соціальне визволення.

О. ШИРОКОВ.
(ТАРС).

Виховує
колектив

У ЦЕХ прийшов новачок. Його несливо переступив поріг головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудиндустриал». Учі розбіглися — все було таким незвичним і машини, люди біля них. Найближче працювали кілька хлопців та літніх робітників. Вони допомагали один одному і наче ненароком поглядали на новачка.

— Чого стоїш? Давай вибирати, яка професія цікавіша, — звернувся до нього літній робітник. — Сюсаря, зварника чи електрика?

— Ніяк...
— Тоді, хлопче, бери лопату і підкидай бетон... Сміливіше, він не кусається...

Володимир Сивонин неохоче взяв запропонований «інструмент».

Так новачок став бетонником. Але працював не дуже охоче. Був незадоволений і собою, і своєю спеціальністю. Від того уникав розмови, нічим не цікавився, ніщо його не захоплювало в цеху. Хлопці ж, навпаки, не давали йому спокою:

БЕЗ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

то на тренування или чут, то загітуйте на риболовлю. Тільки став уміватися в колективі, як повістку отримав з військомату. Пішов служити в Радянську Армію.

Володимир повернувся на завод, у свій цех, після закінчення в запасі строку, змушеним, вольним постав він перед начальником цеху, нехвалливо подав свій документ — «свідчення про закінчення курсів електромонтерів». Своєї нової спеціальності він набув в армії.

— Підеш працювати в перший цех електриків, а потім видно буде...

«Зовсім інша людина, — подумав начальник цеху. — Витриманий, серйозний. Може, й покаже себе на роботі. Побачимо».

Старший по зміні В. С. Пашенно придивився до хлопця, зацікавився ним, запропонував йому своє наставництво. Обличчя Володимира посвітлішало. «Значить, вірять мені, — подумав він. — Це вже добре... Одне — не підвести!» Володимир відчув турботу про себе на іншому рівні: одне — юлі увага йде від ровесників, інше — коли від надвального робітника.

Вдумливо почав вивчати місце роботи, дещо занотовував у блокноті, розпитував. Він порівняв роботу в армії з роботою на заводі. Тут складніше. А тому треба вчитись, поглиблювати знання, показати себе, на що здатний. Хлопцю не рахувався з часом, залишався після зміни і допрацьовував те, що йому важко вдалося. Наставник ставав дедалі більше задоволенням своїм учнем. Якось начальник цеху, зустрівшись Пашенка, запитав про Володимира Сивонина.

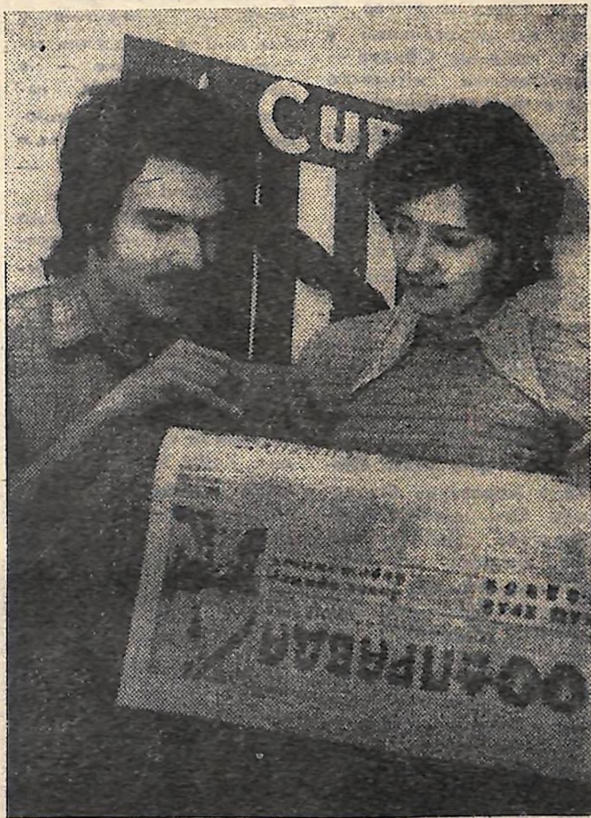
— Таких би нам побільше, — похвалив свого підопічного наставник, — Працює сумлінно, вчиться вперто... Перспективний хлопець...

Володимир крок за кроком просувався вперед у пізнанні тонкощів нової професії. За короткий строк став електриком шостого розряду. Його призначили старшим електриком зміни.

«На лінії — аварія. Машинка збіла високовольтну опору. Лінія під напругою. Необхідна термінова високовольтна машина для допомоги... В негоді, а подоглядну ніч на лінію вийшов Сивонин із черговими електриками. Швидко, неважливо усунув аварійну ситуацію. Особисто. Впевнено і швидко».

Таких операцій немало на рахунок Володимира. — Електрик — це той же мінер — каже Володимир своїм товаришам по бригаді. — Помилка — це лише раз... Якщо добре це зрозумієте, будете уважними й некавалерними, то станете справжніми електриками. Кажу вже своїм підопічним. Таким же новачкам, яким і сам колись прийшов на завод».

Г. ЧМІХАЛЮ.
М. СВІТЛОВСЬКО.

КИЇВ. У минулому навчальному році в педагогічному інституті іноземних мов було створено факультет російської мови для студентів із зарубіжних країн. Першими заняття на ньому почали 100 посланців Куби.

Молодь острова Свободи наполегливо оволодіває знаннями. Цьому сприяє використання в навчанні наочних посібників, технічних засобів, кіно. Велику допомогу кубинським друзям надають радянські студенти. Вони знайомлять їх із життям радянських людей, історією нашої Батьківщини. На факультеті працює гурток «Радянський спосіб життя».

На фото: радянська студентка Ольга ШУТИХІНА допомагає вивчати російську мову Хорхе Луїсу Катрера КРУСУ.

Фото О. ДИКАНЯ. (Фотохроніка РАТАУ).

СВІЙ ПОМІТНИЙ РЯДОК

ЗДАВНА символом цієї старої і вічної молоді землі була троянда. Але сьогодні міста і села Болгарії прикрашає ще одна чудова квітка — фестивална ромашка. Кожний день, що наближає свято відкриття XI Всесвітнього, залишає свої різнобарвні записи у передфестивальному щоденнику країни. І немає в Болгарії комсомольського Дружества, немає молодіжного колективу, котрий не заніс би до цього щоденника свого помітного рядка.

Яскравими святами в житті Болгарії стали фестиваль дружи болгарської та кубинської молоді, Тиждень дружби з молоддю Греції, III Міжнародний фестиваль політичної пісні «Червоний мак».

Повсюди розгорнулося бойове змагання за право брати участь у Гаванському фестивалі. А яке ж змагання без трудових перемог, без комсомольських починів? Вони, звичайно, є.

За два з лишком роки виконала завдання п'ятирічки комсомолка Янка Русева — прядильниця текстильного комбінату «Тунджа» з міста Ямбола. Молодіжна бригада шахтарів Гіньо Петрова з Хасковського округу встановила національний рекорд проходки. Молоді корабелі Варни взяли шефство над будівництвом судна тоннажністю 25 тисяч тонн для дружньої Куби. На фесті фестивалю вони взяли зобов'язання здати його достроково й міцно додержують слова.

XI Всесвітньому молоді Болгарії присвячує дні і тижні ударної праці. На заклик Національного підготовчого комітету проводяться суботники та недільники, кошти від яких перераховуються до фонду «Солідарність». Три тисячі годин відпрацювали у фестивалний фонд

хлопці і дівчата заводу імені Найдена Кірова в місті Русі. Не відстає молоді завдя і імені П. Карамінчева та імені Ол. Атанасова. А артисти Русенського театру яляко передали до фонду «Солідарність» кошти від вистави, поставленої силами молодих.

У ході підготовки до фестивалю на підприємствах та будовах, у студентських та учнівських колективах проходять фотостанції і вечори інтернаціональної дружби, концерти і кінолекції, зустрічі із зарубіжними ровесниками, бесіди і дискусії з актуальних проблем молодіжного руху.

Там, міжнародний семінар під девізом «За солідарність, мир і дружбу». Прага-47, Софія-68, Гавана-78, провели студенти Софійського машинно-електротехнічного інституту.

Надого запам'ятається молоді столиці фестивалю політичної пісні імені Віктора Хари, присвячений зустрічі юності планети в Гавані. Крім болгарських колективів у ньому брали участь представники 17 країн Європи, Азії, Африки, Латинської Америки. Цей фестиваль знову показав силу солідарності молоді з героїчною боротьбою чилийських патріотів.

Активно готується до XI Всесвітнього творча молада. Спілка болгарських художників, Ательє молодого художника та ЦК ДКСМ проводять виставку-курс графічних творів. Її тема: міжнародна солідарність у боротьбі за мир і дружбу, проти імперіалізму, колоніалізму і неофашизму. Багатьма удачами відзначилися конкурси на кращу пісню і плакати на кращу роботу з історії фестивалю руху.

Свою частку вносять і молоді письменники. Комсомольське видавництво країни вже випустило кілька книг, присвячених фестивалю. Серед них — збірник «Молодіжний революційний рух у Латинській Америці» та «Фестивальне сузір'я». Незабаром вийде «Куба фестивална» — документальна розповідь про життя молодих господарів фестивалю, про їхню підготовку до всесвітньої зустрічі юності всіх континентів.

Національний підготовчий комітет визначив кількісний склад делегації від Болгарії. До неї увійшли кращі з кращих — трудові юності міста і села, школярі, студенти, вчені, творча молоді.

Софія.

Г. ЗОРІЯНЦ.

„Хто лісові друг?“

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» за 1 червня нинішнього року надруковано критичну статтю, в якій поряд з іншими господарствами кол-

госп імені Леніна Компанієвського району піддано критиці за недбайливе ставлення до лісонасаджень.

Голова правління В. С.

Мороз повідомив редакцію, що вказані у виступі газети факти, мали місце.

Статтю обговорено на засіданні правління колгоспу з участю головних спеціалістів і керівників виробничих підрозділів, намічено заходи по збе-

реженню лісових насаджень та утриманню їх у зразковому стані.

До відповідальних товаришів, з вини яких допущено псування лісонасаджень, вжито суворих заходів адміністративного впливу.

Ю. ДМИТРЕНКО

До 75-річчя
II з'їзду
РСДРП

Крізь призму років ми сприймаємо свій погляд у далекі двадцяті. Нам, молодим, так важливо, так потрібно знати, яким ти був, більшовик, що запалив у молодих, гарячих серцях перших комсомольців віру у світлий прийдешній день, згуртував юнаків і дівчат на боротьбу проти соціальної несправедливості, гноблення, за торжество комуністичних ідеалів.

І ми знаємо: ти був сміливим, мужнім, самовідданим. Та найголовніше, що стояло за твоєю особистістю, такою звичною для тих років долею, — велике ім'я більшовика. Тож твоя біографія невіддільна від історії партії.

Сьогодні, ровеснику, ми почнемо розповідь про одного з партійців — Миколу Бобришева — комуніста з травня 1917 року. На його долю випало немало випробувань. Він працював у Єлисаветградській партійній організації в перші роки її становлення, боровся з петлюрівцями,

денікінцями, бандами Махна та Григор'єва. І коли на І з'їзді Компартії України делегат від Одещини Ісааков говорив, що визвольний рух робітників та селян у Єлисаветградському й Олександрійському повітах посилюється, то в цьому була заслуга й комуніста М. К. Бобришева та його товаришів.

Ця розповідь лише про один випадок з життя більшовика Миколи Бобришева. Комуністові, який двічі слухав Леніна, який усе своє життя віддав справі партії, та його товаришам по борні, ми й присвячуємо цю розповідь.

гічне становище більшовиків у Єлисаветграді.

ПОМІТИВШИ у вікні січовиків, Бобришев перевів погляд на Лобенка. Овсент іронічно посміхнувся. Знаючи, він знав про напад. Микола з полегшенням подумав, що Гольши та Пашкову

вдалося, певно, зникнути. На них і уваги особливо ніхто не звернув, бо полювали саме за ним особисто. Перехопивши лютий погляд Бобришева, і зрозумівши, що той про все догадався, Халаяв вихопив із-за пояса наган:

— Руки!

Підскочив Лобенко, швидко обшукав Бобришева. Зняв пояс із револьвером.

— Так буде краще.

— Народ збирається! — доповів, появившись у дверях, якийсь січовик.

— Бачиш, як на смерть твою подивитися хочуть? — ошкірився задоволено Лобенко. — Сотнику! Займіться ним! — наказав Мизін, показуючи на Бобришева. — Сани готові?

— Так точно!

Нянчур, Хорунжий, Мизін, Мелешко та Лобенко вийшли зі штабу. У вікно було видно, як вони сіли в сани. Натоп розступився і зімкнувся... Перед штабом почався мітинг. Якійсь петлюрівець, не зважаючи з коня, втокмачував зібраному на площі людові, що найперші їхні вороги — це комуністи. Вони, мовляв, продали Україну більшовикам, і тільки Центральна рада по-справжньому за народ...

Сотник, що повинен був зайнятися Бобришевим, підкидав до себе одного із січовиків.

— Розстріляти! — тикнув пальцем на Миколу. Його ж самого зацікавили замкнені на висякий замок двері в кімнати. Спробував відчинити, але не зміг. Висадив револьвером швидко. Стало добре чути промовця.

— Гей, хто-небудь! — висунувся сотник у вікно. — Давай сюди! Взялися кілька січовиків у маски. — Висадити! — показав на двері сотник.

Гупнули раз, другий. Дарма. — Стійте! — осинило одного. Взяв кочергу, вміло піддів замок. Штовхнув двері.

Бобришев знав, що там — відібране у петлюрівців награване ними в Єлисаветграді добро, спирт. Хтось із петлюрівців витяг один з мішків, перевернув і викинув з нього одяг, мануфактуру, жіночі прикраси. Всі кинулися підбирати те добро. Витягнули ще один мішок.

Якусь мить січовик, котрому сотник наказав розстріляти Бобришева, вагався. Потім вихопив з кобури револьвер. Миколу помітив, як палець петлюрівця натискає спусковий крючок. Смертю глянув у вікно чорний отвір дула...

(Далі буде).

СЛУЖБА СЕРВІСУ

НА ЗЕМЛІ
ЯНКИ КУПАЛИ

У КІРОВОГРАДСЬКОМУ міськпромторзі це вже традиція — нагородити переможців соціалістичного змагання за перше півріччя вручати напередодні дня працівника торгівлі.

Премію місія — повідомити передовиків змагання, членів комсомольсько-молодіжних колективів, про нагородження їх турнетськими авіапутівками до Мінська — видала секретарка партійної організації міськпромторгу Людмила Коваленко.

Спочатку вона подзвонила в магазин № 57. Колентів його, котрий ще з 1973 року записав до свого складу Сергія Тюленіна і перерахував з того часу до фонду миру 6,5 тисячі карбованців, нині адекватно перехідний Червоний прапор міськпромторгу. В колективі правофлангових найкращі показники в роботі має комсомолка Марія Димитрова. Їй випала честь представляти молодь магазину в подорожі до братньої республіки.

Потім — поздоровлення і вручення путівок представникові кращого комсомольсько-молодіжного колективу системи Івану Колоусу з магазину № 10, членові комсомольсько-молодіжного колективу магазину № 92, що виборов у змаганні друге місце, Галині Саловій, кращим виробничником Катерині Шліхті, Валентині Ковальовій, Аллі Войцеховській, Людмилі Бучнєвій, Наталі Мушті, Світлані Бульдович — усього двадцяти чотирьом переможцям спеціалістичного змагання із 17 комсомольсько-молодіжних колективів.

...Своє місто, що тільки прокидалося, незорі простори життєвого лапу, снів

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

„Струмок“ у Болгарії

Мішля Майнич, Таня Кошова, Наталя Чах, Ніна Таран, Вова Чорномоз та інші учасники дитячого хореографічного ансамблю «Струмок» Палацу культури імені Жовтня тоді особливо хвилювалися. Адже виступали вони перед габровцями.

До подорожі ансамбль збирався довго й старанно. Було підготовлено велику танцювальну програму.

Дорога до братньої країни. В Києві школярі зустрілися з юними артистами Хмельницького, Полтави, Одеси та інших міст України. І вже разом з ними поїхали до Болгарії.

Після дружнього привітання в Русі кировоградців повезли до Толбухіна, побратима нашого рідного міста. Там вони дали концерт робітникам заво-

ду «Маяк», що вже багато років дружить з кировоградським «Червоною зіркою».

А поперед юних танцюристів чекало ще багато цікавих зустрічей. І де б вони не були — в Софії чи на легендарній Шипці, в містах Велико Тирново чи Габрово, Варні чи Ловбені, — їх усюди супроводили гостинність і ласкава умішка болгарських друзів.

Юні учасники ансамблю на все життя зберіжуть приємне враження від цієї цікавої подорожі.

О. КИРТОК,
керівник колективу.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Кировоградці в Хатині. Тамара ЗІНОВА, Людмила БУЧНЕВА, Катерина ШЛІХТА і Люба КОНДРАТЬЄВА йдуть до пам'ятника загиблим радянським воїнам і партизанам. Фото автора.

ЧВЕРТЬ П'ЯТА, ТРУДОВА

РОСТЕ ЗМІНА

100-і 180-квартирних будинків, що їх ставили будівельники «Олександрівськбуду». Зустрілася я з цією бригадою прямо на будівельному майданчику.

— Як працюємо, дівчата? — питаю.

— Працюємо добре. Головне — бачимо результат нашої роботи. Недавно стояли чершаві стіни, а сьогодні погляньте, які вони гладенькі! — так і хочеться погладити їх рукою. Це ж ми побілили, пофарбували їх. Тепер, проходячи мимо цих будинків, ми з гордістю

будемо дивитися на них. Бо й ми вклали в їх спорудження часточку своєї душі і праці.

Так, наші дівчата — справжні трудівниці. Тепло відзначається про них майстер виробничого навчання Зоя Дмитрівна Гаврилова. «Наші дівчата, — розповідає Зоя Дмитрівна, — закріплені за кращими робітниками-наставниками. Вони працювали у бригадах Світлани Іванівни Говорючої, Марії Федорівни Часникової, Григорія Володимировича Русанова. Виконували роботи по підготовці поверхонь, шпаклюванню їх та покриттю масляною фарбою. Під не-

рівництвом досвідчених майстрів учні виконували всі роботи, передбачені програмою. Працювали з ентузіазмом, справлялися з установленими їм нормами».

Зоя Дмитрівна розповіла і про наставників, про те, що вони не тільки знають свою справу, а й володіють тими якостями, які необхідно виховувати у нашої молоді (любов до праці, до людей, організаторське вміння, почуття відповідальності, моральна стійкість, правдивість, чесність). Набуваючи навиків майстра з любов'ю працювали Іра Зенкіна, Тамара Соболева, Іра Бондаренко, Таня Кузьменко та інші дівчата. Наставники щиро дякували

батькам за те, що навчають своїх дітей любити працю.

У свій час К. Д. Ушинський говорив, що шкільне виховання далеко не становить усього виховання народу: тільки народне виховання є живим органом в історичному процесі народного розвитку. Так, велике значення має колективний педагогічний досвід народу, який саме життя ми беремо уроки педагогіки у знайомих і незнайомих людей.

О. КРАСЮК,
кореспондент газети «Молодий комунар».

ЧОТИРИ роки в нашому місті працює міжгоспіндустріальний навчально-виробничий комбінат. Чотири роки на підприємства нашого міста приходять його випускники — муляри і столярні, теслярі і токарі, слюсарі і продавці, швачки і шофери. Ось і цього року тільки в школі № 5 88 випускників одержали свідоцтво, авто-слюсарів, мулярів, події, вантажних автомобілів — хлопці, електромонтажники-схемишники, токарі і продавці — дівчата.

Важко назвати шкільний предмет, значення якого було б таким багатограним, як трудове виховання. Трудові навички потрібні кожній

людині, незалежно від тієї професії, яку вона вибирає. Тому не випадково XXV з'їзд КПРС і Всесоюзний з'їзд учителів приділили особливу увагу трудовому вихованню. Можна виступити людиною високоосвіченою, але якщо з дитинства, зі шкільної партії не виховати у неї любові до праці, то це означатиме, що школа дала нашому народові глибоке дарство — неповноцінного трудівника.

У навчальному році, що минув, учні 9 «Б» класу (дівчата) середньої школи № 15, котрі вчилися в комбінаті майстерської справи, проходили виробничу практику безпосередньо на будівельному майданчику. Вони брали участь у спорудженні

